

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy, v právní věci žalobce: **B. S.**, zastoupený opatrovníkem Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2007, č. j. 1 Az 43/2007 – 9,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2007, č. j. 1 Az 43/2007 - 9, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 25. 10. 2007 domáhal přezkoumání oznámení žalovaného ze dne 2. 10. 2007, č. j. OAM-2-517/2007, které žalobce považuje z materiálního hlediska za rozhodnutí a jímž žalovaný žalobci sděluje, že v jeho případě nebyly shledány důvody pro postup dle § 10 odst. 3 a 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v tehdejší znění, (dále jen „zákon o azylu“), tj. prominutí minimální doby dvou let pro podání opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 10. 2007, č. j. 1 Az 43/2007 - 9, rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze. V odůvodnění uvedl, že místně příslušným krajským soudem je podle § 32 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s ust. § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen s. ř. s.) krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval v den podání žaloby v Zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy, tedy v obvodu Krajského soudu v Praze, nebyl Městský soud v Praze k projednání předmětné žaloby dle svého mínění místně příslušný, a proto věc dle § 7 odst. 6 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Praze jako věcně a místně příslušnému.

Proti předmětnému usnesení podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítal nezákonnost napadeného usnesení městského soudu. Stěžovatel byl toho názoru, že vůbec nemělo dojít k postoupení věci a městský soud měl žalobu odmítnout dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se jedná o návrh, který je nepřipustný. Odkázal přitom na ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s., dle něhož je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle soudního řádu správního nebo zvláštního zákona vyloučeno. Dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu, proti němuž lze podat žalobu, je definováno v ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. – jedná se o takový úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Dle ust. § 70 písm. e) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Stěžovatel se domnívá, že právě o takový úkon se v případě jeho přípisu ze dne 2. 10. 2007, č. j. OAM-2-517/2007, jednalo.

Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Jak vyplývá ze soudního spisu, kasační stížností napadené usnesení si žalobce převzal osobně dne 1. 11. 2007 v Zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy. Dne 28. 12. 2007 Městský soud v Praze žalobci doručoval kasační stížnost k vyjádření do místa jeho pobytu – Zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy 274, kde se však nepodařilo zásilku žalobci doručit. Městský soud v Praze proto zjišťoval místo pobytu žalobce prostřednictvím Policie ČR, evidenčního odboru Ředitelství služby cizinecké policie. Dne 5. 2. 2008 obdržel Městský soud v Praze informaci o tom, že žalobce nemá v současné době na území ČR povolen žádný druh pobytu a dne 23. 11. 2007 byl z území ČR vyhoštěn přes hraniční přechod Praha - Ruzyně do 21. 9. 2011.

Vzhledem k tomu, že byl žalobce neznámého pobytu, postupoval Městský soud v Praze v souladu s § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a ustanovil žalobci usnesením ze dne 20. 2. 2008, č. j. 1 Az 43/2007 - 30, pro toto řízení opatrovníka, a to Organizaci pro pomoc uprchlíkům se sídlem Praha 9, Kovářská 4.

Kasační stížnost shledal Nejvyšší správní soud z celkového hlediska důvodnou, přestože usnesení městského soudu zrušil z jiných důvodů, než jsou v ní uvedeny.

O kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, jsa v tomto ohledu vázán § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., takto:

Především Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobce v současnosti není možné považovat za žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 4 zákona o azylu (resp. v současném znění § 2 odst. 5 zákona o azylu), neboť žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal, požádal pouze o prominutí lhůty dle § 10 odst. 4 zákona o azylu, v tehdy účinném znění, aby mohl žádost o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu podat. Pobyt žalobce na území ČR se tedy v současné době neřídí zákonem o azylu ani zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť dne 23. 11. 2007 proběhlo přes hraniční přechod Praha-Ruzyně jeho vyhoštění. Předmětnou žalobu ani kasační stížnost tedy není možné považovat za věc mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 11 zákona o azylu (resp. v současném znění § 2 odst. 12 zákona o azylu), ani ve smyslu § 16 odst. 2 písm. b), § 31 odst. 2, § 104a a dalších ustanovení soudního řádu správního. Skutečnost, že žalobce je v současné době neznámého pobytu tedy v daném případě nemůže být ani důvodem pro zastavení řízení dle § 33 písm. b) zákona o azylu a nelze hovořit ani o „místě hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany“ ve smyslu § 77 zákona o azylu, které je rozhodujícím kritériem pro určení místní příslušnosti krajského soudu ve věcech mezinárodní ochrany (§ 32 odst. 4 zákona o azylu). O poněkud jinou situaci by se jednalo v případě, kdyby žalobce podal žádost, kterou by již považoval za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a k ní by pouze připojil žádost o prominutí minimální doby dvou let (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 2 Azs 17/2008 - 61, www.nssoud.cz), k tomu však v předmětné věci nedošlo.

Za dané situace bylo třeba především přihlédnout k ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., dle kterého je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, přičemž to neplatí, bylo-li mj. řízení před soudem zmatečné (ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Dle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je řízení zmatečné také v případě, byl-li soud nesprávně obsazen. Městský soud přitom o postoupení věci rozhodoval, jako by se jednalo o soudní řízení ve věci mezinárodní ochrany (tedy samosoudcem). Dle ust. § 31 odst. 2 s. ř. s. totiž ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce. Jelikož, jak již bylo řečeno, není možné řízení o předmětné žalobě považovat za řízení ve věci mezinárodní ochrany, měl městský soud rozhodovat ve složení dle § 31 odst. 1 s. ř. s., tedy ve specializovaném senátu složeném z předsedy a dvou soudců.

Z tohoto důvodu, aniž by se Nejvyšší správní soud ztotožnil se stížními body uváděnými stěžovatelem, musí usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud k uplatněným kasačním námitkám dodává, aniž by předjímal konečné rozhodnutí městského soudu, že i kdyby měla být žaloba odmítnuta, jak tvrdí stěžovatel, je třeba, aby tak učinil věcně a místně příslušný soud, když místní příslušnost se v daném případě řídí výlučně § 7 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. září 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu